

Sygn. akt I ACa 430/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 listopada 2019 r.

Sąd Apelacyjny w Białymstoku I Wydział Cywilny

w składzie:

Przewodniczący	:	SSA Jarosław Marek Kamiński (spr.)
Sędziowie	:	SA Jadwiga Chojnowska SA Krzysztof Chojnowski
Protokolant	:	Justyna Stolarewicz

po rozpoznaniu w dniu 29 listopada 2019 r. w Białymstoku

na rozprawie

sprawy z powództwa **K. K.**

przeciwko **Skarbowi Państwa - (...)**

o zapłatę

na skutek apelacji powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w Łomży

z dnia 7 marca 2019 r. sygn. akt I C 694/18

I. oddala apelację;

II. odstępuje od obciążenia powódki kosztami procesu instancji odwoławczej.

(...)

UZASADNIENIE

K. K., w pozwie skierowanym przeciwko Skarbowi Państwa – (...) wniosła o stwierdzenie niezgodności z prawem prawomocnego postanowienia tegoż Sądu z dnia 10 czerwca 2015 r., sygn. akt I Cz 206/15, oddalającego jej zażalenie na postanowienie Sądu Rejonowego w Elku z dnia 24 listopada 2014 r., sygn. I Ns 350/12 odrzucające skargę o wznowienie postępowania w sprawie sygn. I Ns 445/98 o podział majątku dorobkowego i dział spadku po J. Ś. – poprzez uznanie jego niezgodności z art. 386 § 2 k.p.c. w zw. z art. 378 § 1 k.p.c., art. 379 pkt. 2 k.p.c. i art. 397 § 2 zd. pierwsze k.p.c., art. 355 § 1 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt. 2 k.p.c. i art. 13 § 2 k.p.c., art. 222 k.p.c. w zw. z art. 13 §2 k.p.c.

W związku z tym, na podstawie art. 417¹ § 2 k.c. w zw. z art. 424^{1b} k.p.c., powódka domagała się zasądzenia od Skarbu Państwa - (...) na swoją rzecz odszkodowania w kwocie 77.100 zł z tytułu szkody wyrządzonej przez wydanie prawomocnego orzeczenia niezgodnego z prawem z ustawowymi odsetkami od dnia ogłoszenia wyroku do dnia zapłaty. Powołując się na art. 24 § 1 k.c. w zw. z art. 448 k.c. wnosila również o zasądzenie od pozwanego na swoją rzecz kwoty 100.000 zł tytułem zadośćuczynienia za naruszenie dóbr osobistych z ustawowymi odsetkami od dnia ogłoszenia wyroku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu według norm przepisanych.

Pozwany Skarb Państwa – (...) reprezentowany przez Prokuratorię Generalną Rzeczypospolitej Polskiej, wniósł o oddalenie powództwa w całości i zasądzenie od powódki na rzecz Skarbu Państwa – Prokuratorii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kosztów postępowania. Pozwany zakwestionował zasadność zgłoszonych przez powódkę żądań.

Wyrokiem z dnia 7 marca 2019 r. Sąd Okręgowy w Łomży oddalił powództwo.

Orzeczenie to oparto o następujące ustalenia faktyczne i ocenę prawną:

W dniu 3 kwietnia 1998 r. M. Ś., S. Ś., K. K. i A. Ś. wnieśli o stwierdzenia nabycia spadku po zmarłym J. Ś.. Postanowieniem z dnia 27 kwietnia 1998 r. Sąd Rejonowy w Elku, sygn. I Ns 185/98 stwierdził, że spadek po zmarłym J. Ś. na podstawie ustawy nabyli jego żona S. Ś. oraz dzieci: K. K., A. Ś. i M. Ś. z udziałami po 1/4 części na rzecz każdego z nich.

W dniu 14 września 1998 r. M. Ś., na podstawie pełnomocnictw udzielonych mu przez: S. Ś., A. Ś. i K. K. wniósł o dokonanie zgodnego działu spadku po J. Ś., poprzez przyznanie na jego wyłączną własność, bez obowiązku spłat na rzecz uczestników, mieszkania spółdzielczego położonego w E. przy ul. (...), o pow. 81,20 m i garażu drewniano - murowanego, położonego w E. przy ul. (...) o pow. 13 m.

Postanowieniem z dnia 6 listopada 1998 r. Sąd Rejonowy w Elku, w sprawie sygn. I Ns 445/98, dokonał podziału majątku dorobkowego S. Ś. i jej zmarłego męża J. Ś. i działu spadku zgodnie z żądaniem wniosku.

W dniu 9 sierpnia 2012 r. K. K. wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonych prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Elku z 6 listopada 1998 r., sygn. akt I Ns 445/98 wskazując, iż przedmioty wymienione we wniosku o dział spadku nie były w całości majątkiem spadkowym, albowiem połowa z nich stanowiła majątek S. Ś., niepodlegający dziedziczeniu. Podniosła zarzut pozbawienia jej możliwości działania w sprawie sygn. I Ns, 445/98 – jako podstawę wznowienia postępowania.

W postępowaniu tym powódka wniosła o ustanowienie jej pełnomocnika z urzędu. Postanowieniem z dnia 22 sierpnia 2012 r., I Ns 350/12 Sąd Rejonowy w Elku ustanowił K. K. pełnomocnika z urzędu w osobie radcy prawnego, zaś dziekan Okręgowej Izby Radców Prawnych do pełnienia tej funkcji wyznaczył radcę prawnego A. P.. Uczestnikowi postępowania M. Ś. również został ustanowiony pełnomocnik z urzędu w osobie radcy prawnego V. A.. Postanowieniem z dnia 27 marca 2014 r., sygn. akt I Ns 350/12 Sąd Rejonowy w Elku oddalił skargę o wznowienie postępowania w sprawie I Ns 445/98.

Powyższe postanowienie zaskarżyła apelacją K. K.. Postanowieniem z dnia 10 września 2014 r. (...), sygn. I Ca 223/14 uchylił zaskarżone postanowienie w pkt I i skargę odrzucił. W uzasadnieniu wskazano, że skarga o wznowienie postępowania w sprawie I Ns 445/98 Sądu Rejonowego w Elku została złożona po terminie, wynikającym z przepisów art. 407 i 408 k.p.c.

W dniu 16 września 2014 r. K. K. ponownie złożyła skargę o wznowienie postępowania wraz z wnioskiem o przywrócenie terminu do jej wniesienia. Postanowieniami z dnia 24 listopada 2014 r. w sprawie sygn. I Ns 350/12 Sąd Rejonowy w Elku oddalił wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi i odrzucił skargę. Zażalenie K. K. na postanowienie oddalające wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi Sąd Rejonowy w Elku odrzucił postanowieniem z 10 grudnia 2014 r. Wskazał przy tym, iż powyższe postanowienie nie podlega

zaskarżeniu zażaleniem, ponieważ nie kończy ono postępowania w sprawie ani nie mieści się w katalogu zaskarżalnych postanowień sądu pierwszej instancji zawartych w art. 394 § 1 k.p.c. Powyższe postanowienia K. K. zaskarżyła zażaleniem do (...) który zażalenie to oddalił postanowieniem z dnia 16 marca 2015 r.

Następnie postanowieniem z dnia 10 czerwca 2015 r. (sygn. I Cz 206/15)(...) oddalił zażalenie K. K. na postanowienie Sądu Rejonowego w Elku z dnia 24 listopada 2014 r., dotyczące odrzucenia skargi o wznowienie postępowania w sprawie I Ns 445/98.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Okręgowy uznał, że powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności Sąd I instancji podkreślił, że choć powódka zwolniona była z wymogu uzyskania prejudykату stosownie do treści art. 424^(1b) k.p.c. (prawomocne postanowienie (...) z dnia 10 czerwca 2015 r., sygn. I Cz 206/15, oddalające zażalenie powódki na postanowienie Sądu Rejonowego w Elku z dnia 24 listopada 2014 r., sygn. I Ns 350/12, mocą którego odrzucono skargę o wznowienie postępowania w sprawie sygn. I Ns 445/98 o podział majątku dorobkowego i dział spadku po J. Ś., zostało wydane w postępowaniu nieprocesowym i nie miało charakteru postanowienia co do istoty sprawy); tym niemniej powódka winna była wykazać wystąpienie wszystkich przesłanek odpowiedzialności deliktowej Skarbu Państwa tj. bezprawność judykacyjną, szkodę oraz związek przyczynowy między tą bezprawnością a szkodą. W ocenie Sądu Okręgowego, powódka nie zdołała wykazać, że orzeczenie (...) z dnia 10 czerwca 2015 r. wydane w sprawie I Cz 206/15, jest niezgodne z prawem w rozumieniu art. 417⁽¹⁾ § 2 k.c. Podkreślił, że w uzasadnieniu tegoż postanowienia Sąd wskazał podstawy prawne i motywy swojego rozstrzygnięcia, które Sąd Okręgowy w Łomży podzielił w całości. Zauważył przy tym, że (...) w sposób szczegółowy i precyzyjny rozważył przesłanki odrzucenia skargi o wznowienie postępowania przez Sąd Rejonowy w Elku i wywiódł logiczny wniosek, że skarga została przez powódkę złożona po upływie terminu, o którym mowa w art. 407 § 1 k.p.c. Sąd ten odniósł się przy tym do wniosku powódki o przywrócenie terminu do złożenia skargi, który postanowieniem z dnia 24 listopada 2014 r. Sądu Rejonowego w Elku w sprawie sygn. I Ns 350/12 został oddalony; wskazując, że nie było podstaw do jego przywrócenia, gdyż powódka w żaden sposób nie uprawdopodobniła braku swojej winy w uchybieniu terminu do dokonania tej czynności procesowej, z czym również zgodził się Sąd I instancji. Ponadto, zaakcentował, że (...) słusznie zauważył, iż przedmiot zażalenia stanowiła ponowna skarga o wznowienie postępowania wywiedziona przez powódkę, w której powoływała się na te same okoliczności, co w wywiedzionej w dniu 9 sierpnia 2012 r. skardze o wznowienie postępowania zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Elku z dnia 6 listopada 1998 r. w sprawie sygn. akt I Ns 445/98.

Analiza zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego doprowadziła Sąd I instancji do wniosku, że zarówno Sąd Rejonowy w Elku, jak i (...)w postępowaniu zainicjowanym w 1998 r. wnioskiem o stwierdzenie nabycia spadku po zmarłym J. Ś., wnikliwie i drobiazgowo rozstrzygały niezbędne kwestie. Powódka nie wskazała natomiast żadnych nowych okoliczności, które mogłyby świadczyć o konieczności innej oceny powyższego orzeczenia. Zaznaczył przy tym, że fakt, iż powódka w postępowaniu o podział majątku dorobkowego S. Ś. i J. Ś. oraz dział spadku utraciła swój udział na rzecz brata M. Ś. nie może świadczyć, że postanowienie (...) z dnia 10 czerwca 2015 r., sygn. I Cz 206/15, jak i postanowienia wcześniejsze nie odpowiadają prawu.

Sąd I instancji nie znalazł też podstaw do podzielenia zarzutów powódki odnośnie pozbawienia jej możliwości działania. Podkreślił, że powódka w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku (sygn. I Ns 185/98) oraz o podział majątku dorobkowego jej rodziców i dział spadku po zmarłym ojcu J. Ś. (sygn. I Ns 445/98) była należycie reprezentowana przez brata M. Ś. na podstawie udzielonego pełnomocnictwa, a w sprawie o wznowienie postępowania (I Ns 350/12) – przez fachowego pełnomocnika r.pr. A. P., ustanowioną z urzędu.

Uznając, że powódka nie wykazała przesłanki bezprawności judykacyjnej postanowienia (...) z dnia 10 czerwca 2015 r., sygn. I Cz 206/15, Sąd I instancji odstąpił od badania dalszych przesłanek odpowiedzialności pozwanego. W efekcie uznał powództwo za bezzasadne, również w zakresie odpowiedzialności Skarbu Państwa za naruszenie dóbr osobistych powódki.

Apelację od tego wyroku wywiodła powódka, zarzucając(...) naruszenie:

- 1) art. 210 § 1 i 3, art. 212 § 1, art. 224 § 1, art. 235 § 1 w zw. z art. 379 pkt 5 k.p.c. poprzez całkowite pominięcie postępowania dowodowego i roztrząsania jego wyników, prowadzące go nieważności postępowania na skutek pozbawienia strony możliwości obrony swych praw,
- 2) art. 233 § 1 w zw. z art. 210 § 3, art. 235 § 1 k.p.c. poprzez całkowite pominięcie postępowania dowodowego i roztrząsania jego wyników, a przez to brak wszechstronnego rozważenia zebranego w sprawie materiału, prowadzące go nierozpoznania istoty sprawy,
- 3) art. 210 § 3, art. 235 § 1 poprzez całkowite zaniechanie przeprowadzenia postępowania dowodowego i roztrząsania jego wyników,
- 4) art. 224 § 1 w zw. z art. 210 § 3 k.p.c. poprzez zamknięcie rozprawy bez przeprowadzenia dowodów i udzielenia głosu stronom,
- 5) art. 233 § 1 k.p.c. poprzez brak wszechstronnego rozważenia zebranego materiału,
- 6) art. 365 § 1 oraz art. 235 § 1 k.p.c. poprzez oparcie się na ustaleniach i ocenie prawnej zawartej w uzasadnieniu postanowienia (...) z dnia 10 czerwca 2015 r. (I Cz 206/15) oraz naruszenie zasady bezpośredniości poprzez oparcie się na aktach spraw I Ns 185/98, I Ns 445/98 i I Ns 350/12 i dowodach tam przeprowadzonych,
- 7) art. 328 § 2 k.p.c. poprzez wadliwe, nieodpowiadające prawu sporządzenie uzasadnienia wyroku,
- 8) art. 210 § 2¹ k.p.c. poprzez brak pouczenia strony występującej w sprawie bez adwokata, radcy prawnego, rzecznika patentowego lub radcy Prokuraturii Generalnej RP o treści art. 162, 207, 217, 229 i art. 230 k.p.c.,
- 9) art. 207 § 5 k.p.c. poprzez brak pouczenia strony o treści § 6 tegoż przepisu,
- 10) art. 207 § 6, art. 217 § 1 art. 227 k.p.c. poprzez oddalenie wniosku dowodowego powódki o dopuszczenie dowodu z akt członkowskich S. Ś. z rejestru członków Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w E..

Wskazując na tak sformułowane zarzuty powódka wniosła o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji; ewentualnie wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku i uwzględnienie jej powództwa. Nadto, na zasadzie art. 380 k.p.c., powódka wniosła o rozpoznanie postanowienia Sądu Okręgowego w Łomży oddalającego jej wniosek o dopuszczenie dowodu z akt członkowskich S. Ś. z rejestru członków Spółdzielni Mieszkaniowej (...) w E. i o zmianę tego postanowienia. Domagała się również dopuszczenia dowodu z akt sprawy sygn. akt I C 694/18.

Pozwany wniósł o oddalenie apelacji powódki i zasądzenie na rzecz Skarbu Państwa – Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Apelacja nie mogła odnieść oczekiwanego skutku.

Wśród zarzutów zaprezentowanych w apelacji powódki najdalej idącym jest zarzut nieważności postępowania wskutek pozbawienia skarżącej możliwości obrony jej praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.), dlatego też należało rozważyć go w pierwszej kolejności.

Wedle utrwalonego już stanowiska judykatury, pozbawienie strony możliwości obrony jej praw polega na tym, że z powodu wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej, będących skutkiem naruszenia konkretnych przepisów kodeksu postępowania cywilnego, strona nie mogła brać i nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części, jeśli skutków tego uchybienia nie można było usunąć przed wydaniem orzeczenia w danej instancji (por. wyroki Sądu

Najwyższego: z dnia 15 lipca 2010 r., IV CSK 84/10, z dnia 1 kwietnia 2011 r., II PK 248/10, z dnia 27 marca 2012 r., III UK 75/11, postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 marca 2014 r., I PK 291/13). Stwierdzenie nieważności postępowania z tej przyczyny wymaga więc rozważenia, czy nastąpiło naruszenie przepisów prawa procesowego, czy to uchybienie miało wpływ na możliwość działania strony, a jeśli obie te przesłanki wystąpiły łącznie, to czy mimo ich spełnienia strona faktycznie nie mogła bronić swoich praw (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 23 kwietnia 2015 r., V CSK 573/14, z dnia 18 grudnia 2014 r., II UZ 58/14, z dnia 4 grudnia 2014 r., III UZ 13/14, z dnia 28 listopada 2002 r., I CKN 399/01). W judykaturze przyjmuje się, że o pozbawieniu strony możliwości obrony swych praw nie może być mowy, gdy mimo naruszenia przepisów procesowych, strona podjęła czynności procesowe (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 11 marca 2008 r., II CSK 593/07; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 października 2009 r., III CSK 35/09), albowiem aktywne uczestnictwo strony samo w sobie wyklucza możliwość przyjęcia ziszczenia się przesłanki nieważności postępowania, określonej w art. 379 pkt 5 k.p.c. Trzeba też podkreślić, że o nieważności postępowania z omawianej przyczyny nie można mówić w sytuacji samego tylko nieuwzględnienia wniosku dowodowego zgłoszonego przez stronę, albowiem – jak już sygnalizowano – strona zostaje pozbawiona możliwości działania jedynie wówczas, gdy doszło do całkowitego pozbawienia możliwości obrony jej praw, a zatem – gdy znalazła się w sytuacji, uniemożliwiającej jej (nie zaś tylko utrudniającej lub ograniczającej) popieranie swych żądań przed sądem. Warto przy tym zauważyć, że taki kwalifikowany przypadek nie występuje, gdy sąd pominie środek dowodowy wskazany przez stronę, uznawszy go za nieistotny dla rozstrzygnięcia sprawy (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 24 czerwca 2016 r., II CSK 539/15, postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 maja 2016 r., II CZ 29/16, z dnia 16 lutego 2017 r., II PZ 28/16 i z dnia 21 listopada 2018 r., I UK 451/17).

Uwzględniając powyższe uwagi, Sąd Apelacyjny stwierdził, że w sprawie – wbrew temu, co sugeruje skarżąca – nie ziszcila się przesłanka z art. 379 pkt 5 k.p.c. Uwadze ująć bowiem nie może, że powódka miała możliwości przedstawienia swoich racji i twierdzeń w toku niniejszego postępowania (z czego zresztą z powodzeniem korzystała). Sam natomiast fakt oddalenia przez Sąd I instancji zgłoszonych przez nią wniosków dowodowych (tak bowiem w istocie powódka uzasadnia niniejszy zarzut), nie odejmował skarżącej możliwości podejmowania czynności procesowych, zmierzających do ochrony jej sfery prawnej; zwłaszcza, że przy pomocy tych dowodów powódka dążyła do „ustalenia wartości jej udziału spadkowego po zmarłych rodzicach”; a zatem kwestii, która nie była i nie mogła być przedmiotem rozważań Sądu Okręgowego w niniejszej sprawie.

Rzecz Sądu I instancji nie była bowiem ponowna ocena trafności zapadłych uprzednio rozstrzygnięć, dotyczących niewątpliwie ważkich z punktu widzenia skarżącej kwestii, lecz zbadanie, czy kwestionowane rozstrzygnięcie (a więc postanowienie(...)) z dnia 10 czerwca 2015 r., sygn. akt I Cz 206/15) zostało wydane w zgodzie z przepisami prawa. Stanowiące zatem główny argument apelacji twierdzenia powódki, odnośnie wydania przez Sąd I instancji wadliwego rozstrzygnięcia wskutek nieprzeprowadzenia wnioskowanych przez nią dowodów, które służyć miały wykazaniu faktów irrelevantnych dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy, nie mogły odnieść oczekiwanego przez skarżącą skutku.

Powyższe uwagi czynią bezzasadnymi pozostałe, wyszczególnione w apelacji strony powodowej zarzuty, w tym zwłaszcza zarzuty naruszenia: art. 233 § 1 k.p.c., art. 233 § 1 w zw. z art. 210 § 3 i art. 235 § 1 k.p.c., art. 224 § 1 w zw. z art. 210 § 3 k.p.c., art. 365 § 1 i art. 235 § 1 k.p.c. czy wreszcie – art. 207 § 6, art. 217 § 1 i art. 227 k.p.c., których zasadności apelująca również upatrywała w zaniechaniu dopuszczenia przez Sąd I instancji wnioskowanych przez nią dowodów. W tym kontekście dodać jedynie należy, że w ramach swoich kompetencji orzeczniczych, sąd uprawniony jest – zgodnie z dyspozycją art. 227 k.p.c. – do selekcji zgłaszanych dowodów, jako skutku dokonanej oceny istotności okoliczności faktycznych, których wykazaniu dowody te mają służyć. Waleru istotności zgłoszonym przez powódkę wnioskowi dowodowemu – jak już wyjaśniono – przypisać jednak nie sposób. A skoro tak, jako prawidłową ocenić należało decyzję Sądu Okręgowego w przedmiocie oddalenia tych wniosków.

Tożsame przyczyny legły zresztą u podstaw oddalenia, zgłoszonych na etapie instancji odwoławczej, wniosków dowodowych skarżącej, przy pomocy których powódka dążyła do wykazania zasadności swojego stanowiska w powołanej wyżej kwestii.

Jeśli zaś chodzi o sygnalizowane w apelacji nieprzedstawienie przez Sąd Okręgowy w pisemnych motywach skarżonego orzeczenia wyводу zgodnego z wymogami stawianymi przez art. 328 § 2 k.p.c., to w ocenie Sądu Apelacyjnego, argumentacja ta także nie była trafna. Skarżone rozstrzygnięcie posiada wszelkie, niezbędne elementy i nie zawiera braków, uniemożliwiających kontrolę instancyjną. Jeszcze raz w tym miejscu podkreślić należy, że to, iż Sąd I instancji nie przeprowadził zgłoszonych przez powódkę dowodów (tak bowiem w istocie skarżąca motywuje także i ten zarzut), nie uzasadnia twierdzenia, że pisemne uzasadnienie skarżonego wyroku nie pozwala na odtworzenie toku myślowego, który doprowadził Sąd Okręgowy do oddalenia powództwa skarżącej.

Przyczyną zaś takiego rozstrzygnięcia było uznanie przez Sąd I instancji, że w sprawie nie ziszczyły się przesłanki odpowiedzialności pozwanego Skarbu Państwa z art. 417¹ § 2 k.c., przewidującego możliwość żądania naprawienia szkody wyrządzonej w wyniku wydania prawomocnego orzeczenia lub ostatecznej decyzji po stwierdzeniu ich niezgodności z prawem we właściwym postępowaniu, z zastrzeżeniem wynikającym z art. 424^{1b} k.p.c. Ten ostatni przepis zwalnia stronę (w sytuacjach takich jak w analizowanej sprawie) od uzyskania prejudykatu, stwierdzającego niezgodność prawomocnego orzeczenia z prawem. Wobec tego, jak słusznie zauważa również Sąd I instancji, obowiązkiem strony powodowej było wykazanie wszystkich przesłanek odpowiedzialności Skarbu Państwa, a więc niezgodności oznaczonego przez powódkę postanowienia z prawem, powstania szkody oraz istnienia adekwatnego związku przyczynowego między wydaniem niezgodnego z prawem orzeczenia a szkodą. Właściwie przy tym ocenił Sąd I instancji, że apelującą przesłanek tych nie wykazała, a w szczególności nie zdołała dowieść niezgodności z prawem orzeczenia, za jakie skarżąca uznaje postanowienie (...) wydane w dniu 10 czerwca 2015 r. w sprawie o sygn. akt I Cz 206/15.

Trzeba podkreślić, że przewidziana w omawianym przepisie niezgodność prawomocnego orzeczenia z prawem, uzasadniająca odpowiedzialność odszkodowawczą, ma charakter kwalifikowany, elementarny oraz oczywisty. Zachodzi ona wówczas, gdy orzeczenie to wydane zostało na skutek rażąco błędnej wykładni prawa lub rażąco niewłaściwego zastosowania prawa, które nie wymaga głębszej analizy prawnej (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 lutego 2015 r., V CSK 230). Tylko tak negatywnie kwalifikowane orzeczenia mogą stanowić podstawę roszczeń odszkodowawczych, albowiem bezprawność judykacyjna nie może być traktowana, jako podstawa do dochodzenia roszczeń odszkodowawczych od Państwa w odniesieniu do każdego wadliwego orzeczenia (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2015 r., IV CNP 9/15).

W ocenie Sądu Apelacyjnego, takich przymiotów kwestionowanemu przez powódkę postanowieniu przypisać jednak nie sposób. Słusznie akcentował przede wszystkim Sąd I instancji, że (...)rozpoznający zażalenie K. K. na postanowienie Sądu Rejonowego w Elku z dnia 24 listopada 2014 r. wydane w sprawie oznaczonej sygn. akt I Ns 350/12, skrupulatnie rozważał przyczyny odrzucenia skargi o wznowienie postępowania wywiezionej przez skarżącą, a przy tym odniósł się do złożonego przez nią wniosku o przywrócenie terminu do wniesienia tej skargi. Właściwie akcentował przy tym(...)że złożona przez K. K. skarga nie była dopuszczalna, jako że wniesiona została z uchybieniem wymaganego ustawą terminu. Trafnie również przyjął, że wniosek skarżącej o przywrócenie terminu do jej złożenia nie zasługiwał na uwzględnienie z uwagi na nieuprawdopodobnienie, że przekroczenie terminu do wniesienia skargi nastąpiło bez winy K. K.. W tej sytuacji (...) zasadnie i w pełnej zgodzie z prawem (art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c.) zażalenie powódki oddalił.

Co też istotne, w wywiezionym pozwie – mimo obszernego wyłożenia zarzutów stawianych temu orzeczeniu – powódka w zasadzie tych kwestii nie poruszała. (...) się natomiast m.in. na powtórzeniu wątpliwości zaprezentowanych w złożonej uprzednio skardze o wznowienie postępowania, zakończonego prawomocnym postanowieniem Sądu Rejonowego w Elku z dnia 6 listopada 1998 r., w sprawie o sygn. akt I Ns 445/98, dotyczących umocowania występującego w roli pełnomocnika powódki M. Ś. (k. 3-5 akt sprawy I Ns 3650/12), które to wątpliwości zostały wyczerpująco omówione przy rozpoznawaniu tej skargi i uznane za bezzasadne.

Mając to wszystko na uwadze, Sąd Apelacyjny za prawidłową uznał ocenę Sądu I instancji, że postanowienie(...)datowane na 10 czerwca 2015 r. (sygn. akt I Cz 206/15), nie narusza prawa. To zaś oznacza, że po

stronie powódki nie mogło powstać roszczenie odszkodowawcze, co oddalenie żądania powódki w tym zakresie czyni trafnym.

Dlatego też, działając na podstawie art. 385 k.p.c., Sąd Apelacyjny oddalił apelację strony powodowej.

O kosztach postępowania odwoławczego orzekł zaś na podstawie art. 102 k.p.c., uznając, że nałożenie na powódkę obowiązku zwrotu tych kosztów – zważywszy przede wszystkim na jej trudną sytuację finansową i życiową – stanowić będzie dla niej nadmierne obciążenie. Z akt niniejszej sprawy wynika bowiem, że jedyne źródło utrzymania powódki stanowią niewielkie kwoty z tytułu zasiłków. Dostrzegając przy tym silne, subiektywne przekonanie powódki o słuszności dochodzonych w sprawie żądań, Sąd Apelacyjny uznał, że w sprawie zaistniał szczególny wypadek w rozumieniu art. 102 k.p.c., uzasadniający odstąpienie od obciążania powódki kosztami instancji odwoławczej.

(...)